

Μ' ένα απελτισμένο κίνημα ὁ Ντετράνς ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ δημίου του :

— Μά, δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν;... Δὲν καταλαβαίνεις τίποτα;... Καὶ γὰρ ἀγαπούσα τὴν ἀδερφή σου... Τὴν ἀγαπούσα, ἐννοεῖς; Καὶ γύρισα, γιατί θάχανα τὰ μυαλά μου μὲ τὸ νὰ τὴ σκέφτομαι... Καὶ τώρα πού ἤρθα πολὺ ἀργά.....

Σταμάτησε φοβισμένος. Ὁ Μωρίς, ὁ πανούργος, διλοκλείδωσε τὴν δξώπορτα, καὶ πηδώντας στὴν ἀλλή, ἄρχισε νὰ φωνάζει δυνατὰ :

— Μητέρα, Γενεβιέθη... μπορεῖτε νὰ μπῆτε... Εἶνα δικιο, ὁμολογεῖ !...

Ὁ μηχανικός νόμισε πὼς θὰ τρελλαθεῖ. Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε γιὰ νὰ περάσουν οἱ δύο γυναῖκες. Ἡ Γενεβιέθη, πρῶτα, πού τοῦ χαμογελοῦσε ἀπὸ μακριά, ὁμορφότερη παρὰ ποτέ, μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Ἔκαμ' ἕνα βῆμα μ' ἀπλωμένα χέρια. Ὁ Ρενέ Ντετράνς, ξνίωσε τὸ αἷμα του νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του. Ἐίταν ἀλήθεια; Μὴν εἶταν ὄνειρο πλάνο; Τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, εὐχαριστημένη, μὲ τὸ μέτωπο σηκωμένο γιὰ τὸ φίλι τοῦ ἀρραβῶνα. Καὶ ὁ Μωρίς, τὴ στιγμή πού ἔμπαινε ἢ μητέρα του, τῆς φώναξε κωμικά, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα στὸν οὐρανὸ :

— Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς !...

(Robert Lebrun)

ΕΥΘΑΛΙΑ ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ

EYES

«Μέσα ἀπὸ τῶν γαλάζιων ματιῶν τὶς ἀχτείδες
ρομφῶ δροσιά σταλαγμένη ἀπὸ τὰ οὐράνια»
(C. G. Wadström)

Μύθους καὶ θρόλους μαγικούς σπαταλιστὰ μοῦ ἐχάρισες,
σκοποὺς μιάς ἀνοιξιάντικης, λουλούδινης γιορτῆς,
καὶ μοῦ τραγουδήσες στερεὰ μάτια τὸ πὼς λαχάρισες
στὸ ἀγνωστο χάος τῶν μαύρων μου ματιῶν νὰ βυθιστῆς.

Τὰ ἴδια σου μάτια πότερα λέγαν : σὰ χίλια στόματα,
κι' οἱ θρόλοι ἐμπρός τους πέφταναν σὰν ὄνειρο γοργό,
κι' εἶπα : μὲς τῶν γαλάζιων σου ματιῶν τὰ οὐράνια χροῖματα
ἤσκιος ὄνειροῦ ἀχνότερος νὰ διαλυθῶ κι' ἐγώ...

Αὐγουστος 92'.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

Γέρνουν τὰ πλήθη ταπεινά, τὸ χαῦνο τους κεφάλι
Μπρὸς στῶν εἰδώλων τὴ χρυσὴ τὴν ἀκτινοβολία,
Δοῦλες κι ἀναίσθητες ψυχές μὲς στὴν ἀνεμοζάλη,
Ποῦ συγκλονεῖ τοῦ αἰῶνα μας τὴν πύρινη ἀγκαλιά.

Σὲ μιά ἀλυσίδα ἀόρατη μαζί σφιχτοδεμένοι
Μ' ὄρη τὰ γόνατα λυγρῶν, στὸν κορνιαχτό, στὴ γῆ
Μέ μάτια ὀρθάνοιχτά, τυφλοὶ, καὶ σὰν ὑπνωτισμένοι,
Δέ βλέπουνε τὴ ροδιτὴ τοῦ Κόσμου χαραυγῆ.

Τῆς Πρόληψης τῆς σκοτεινῆς μακριὰ τὰ παραμύθια !
Τὸ θεῖο τὸ φέγγος ἄς χυθεῖ στὴν πλάση περισσό !
Πὼς ἔχουμε κάποια πνοή, ἄς νιώσουμε, στὰ στήθια !
Τοῦ Προμηθεῆ ἀνταρτικῶν ἄς πιάσουμε πυρσό.....

Στὸ πέρασμά του ἄς σωριαστοῦν, ἄς πέσουν ὄλα σκόνη
Τὰ σίδερα τὰ δδελυρά, κι' ἡ Κίρκη ἢ μισητή,
Ὅπου τὸν ἄνθρωπο σκληρὰ σὲ ζῶο μεταμορφῶνε !
Κι ἄς βασιλέψει μιά Θεὰ μονάχα, ἢ Ἄρετή....

ΜΑΡΙΚΑ Κ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΚΑΚΟΤΥΧΟΣ

Ὁ Μιχάλης εἶχε ἀλλάξει πολλές τέχνες, ὥσπου νὰ καταλήξει μογιατζῆς. Ὁ συχωρεμένος ὁ πατέρας του, πρὶν κλείσει τὰ μάτια του, τὸν πῆγε στὸ μαραγκοῦδικο τοῦ φίλου του κύρ-Ἀπόστολου καὶ τοῦ τὸν παράδωσε, σίγουρος πὼς μιά μέρα θάβγαине ἀπὸ κεῖ ἕνας καλὸς τεχνίτης.

Γλήγορα ὅμως ὁ Μιχάλης πέταξε ἀπ' τὰ χέρια του τὴν πλάνη καὶ τὸ σκαρπέλο κι ἀπὸ τὴ μέση του τὴν τσουβαλένια ποδιά. Δὲ θὰ καθόταν αὐτὸς νὰ μαρμαζώσει μὲσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ μαραγκοῦδικοῦ... Κ' ἔτρεξε στὸ ἀντικρινὸ γιαιλί, ὅπου φοροτώθηκε τὸ πηλοφόρι. Μὰ καὶ κεῖ δὲν ἔκανε περισσότερο ἀπὸ ἕνα φεγγάρι. Ἐφτανε ὁ χειμῶνας, κι' ἡ ζεστασιά τοῦ γύφτικου τονε τραβήξε κοντὰ στὸ φουσερό.

Σὲ λίγο ὅμως ἄφησε καὶ τὸ γύφτικο. Ἄφησε κι τὸ μαρμαράδικο πού πῆγε κατόπα, κι ἀγόρασε, θερεσέ κι ἀπλήρωτα, ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἀδερφοῦ του, τὶς δοῦρτες, πού τὸν ἔκαναν μογιατζῆ. Πόσες φορές δὲ θλαστήμησε τὴν ὄρα καὶ τὴ στιγμή πού τὶς ἔπαιρνε.....

Ὁ Μιχάλης ἔμεινε γιὰ καιρὸ μογιατζῆς. Ὅχι πὼς ἡ τέχνη αὐτὴ τοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες, πού εἶχε γνωρίσει. Ὅχι. Πολλές φορές θυμήθηκε, μετανοιωμένος, τὴν πλάνη καὶ τὸ σκαρπέλο. Μόλις ὅμως σκεφτότανε πὼς, ἂν τῆξε ἀκόμα στὰ χέρια του, θάπρεπε νὰ πηγαίνει στὸ μαραγκοῦδικο ἀπὸ τὶς ἑπτὰ τὸ πρωὶ καὶ νὰ φεύγει στὶς ἔξη τὸ βράδι, καὶ στὶς φούριες νὰ κίθεται καὶ νυχτέρι, θυμότανε τὸ ραχάτι, πού τοῦ χάριζε ἡ καινούρια τέχνη, κι ἀμέσως ξεμετόνωνε.

Ὁ Μιχάλης, ἀπὸ τότε πού πῆρε τὶς δοῦρτες σηκωνότανε στὶς ὄχτὼ τὸ πρωὶ. Ἐφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς ἐννιά, καὶ, περασμένες πιά δέκα, κατάφερνε νὰ φτάσει στὸν καφενὲ τῶν μογιατζῆδων. Τέτοια ὄρα ὅμως πού πῆγαινε, σπάνια νάβρισκε ἄνθρωπο πού νὰ χρειάζεται μογιατζῆ. Ὅσοι θέλανε, ἐρχόντουσαν στὸν καφενὲ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ. Κ' εἶσι ὁ Μιχάλης μόνο κάπου - κάπου ἔβρεχε κι αὐτὸς τὶς ξερομαχημένες δοῦρτες του.

Ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ Μιχάλης εἶτανε κακοτύχος. Ἀπὸ τόσες τέχνες εἶχε περάσει καὶ καμιὶ δὲν τονε σήκωσε. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ, πού στερεώθηκε λίγο, ἡ τύχη πάλι δὲν τονε βοήθοῦσε. Πολύ του εἶταν ἂν στὴ βδομάδα ἀσπρίζε δυὸ - τρία καμαράκια.

Ὁ Μιχάλης ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ ἄτυχο εἶχε τὸν ἑαυτὸ του. Ἀπὸ τότε μάλιστα πού τῶφτιασε μὲ τὴν Ἐλενίτσα, τὴ ραφτρούλα, πίστευε πὼς εἶταν καὶ πολὺ τυχερός. Ἡ Ἐλενίτσα, ἔχτὸς ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, εἶχε ἕνα οἰκόπεδο καὶ τὰ δυὸ της χρυσόχερα. Δὲν εἶχε καὶ πατέρα κι' εἶσι ὁ Μιχάλης ἔλπιζε νὰ περάσει μαζί της ζωὴ χαρισάμενη. Μπορεῖ τότε νὰ μὴ δούλευε καὶ καθεμέρα....

Κεῖνο τὸν καιρὸ ὅμως ἔπαθε κάτι, πού τοῦ χάλασε ὄλα του τὰ σκέδια. Ἐνα πρωὶ, κεῖ πού ἀσπρίζε σὲ κάποιο γιαιλί, ἔπεσε ἕνα κομμάτι ἀσβέστης στὸ μάτι

του, τονέ στράβωσε, κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτό, τὸ σκληρὸ κορίτσι δὲν τὸν ἤθελε πιά μ' ἓνα μάτι...

"Ἐ, τώρα κόντεψε κι ὁ ἴδιος ὁ Μιχάλης νὰ πιστέψει πὼς εἶταν ἄτυχος. Δὲν εἶτανε μικρὸ πρῶμα νὰ χάσει τὴν Ἐλενίτσα... "Ἀχ, τί τοῦκαναν αὐτὲς οἱ βούρτσες!...

Τὸ βράδι τῶν Ταξιαρχῶν, ἡ μάνα τοῦ Μιχάλη εἶχε τραπέζι στοὺς πῖο κοντινοὺς συγγενεῖς. Δὲν εἶτανε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε πού ἔχασε ὁ Μιχάλης τὸ μάτι του, κ' ἡ κακομοίρα ἤθελε νὰ τὸν ξεσοῦσει.

"Ἀφοῦ φάγανε καλά κ' ἤπιαν καλύτερο, ἄρχισαν νὰ λένε ἀστεία.

"Ἐν' ἀπὸ τὰ ξαρέφια τοῦ Μιχάλη εἶχε καθήσει κάμποσα χρόνια στὴν Πόλη κ' ἤξαιρε πολλὰς τούρκικες ἱστορίες. Καὶ κάθε τόσο ἔλεγε κ' ἀπὸ μιά, ἀνάλογα μὲ τὴν περίσταση.

Κεῖνη τὴ βραδιά, τὸ κρασί, ἔτυχε νὰ σωθεῖ στο ποτήρι του. "Ἀρχισε λοιπὸν στάστεϊα νὰ παραπονέται πὼς εἶναι ἄτυχος στὴν ἀγάπη, ἄτυχος στο παιχνίδι, ὡς καὶ στο κρασί ἀκόμα ἄτυχος. Κ' ἔτσι θυμήθηκε καὶ μιά ἱστορία γιὰ τὴν τύχη.

"Ὁ Σουλτάνος, λέει, ἄκουσε μιά φορὰ πὼς στὴν Πόλη εἶταν ἓνας πολὺ ἄτυχος Τούρκος, πού τὸν ἔλεγαν Ἄλῃ. Μὰ εἶταν τόσο ἄτυχος πού κανένας δὲ δοκίμαζε νὰ τονέ συντρέξει. "Ὅλοι ξαίρανε, πὼς δ,τι καὶ νὰ τοῦκαναν, θὰ πήγαινε χαμένο. Διαμάντι νὰ τοῦδινε, κάρβουνο θὰ γινόταν στὰ χέρια του. Τοῦ Σουλτάνου ὅμως αὐτὸ τοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσει κι αὐτὸς νὰ συντρέξει τὸν κακότυχο. Διάταξε λοιπὸν τὸ Βεζύρη νὰ φρονίσει νὰ μάθει τὸ σπίτι του, κ' ἀφοῦ τῷμαθε, πῆρε μιά χήνα, τῆς γιόμισε τὴν κοιλιά μὲ λίρες καὶ τοῦ τὴν ἔστειλε. Τὴν ὥρα κεῖνη στοῦ κακότυχου τὸ σπίτι βρισκότανε κ' ὁ σπιτονοικοκύρης του. Εἶχε περάσει ἔτσι, γιὰ τὰ μάτια. Τονέ λιπότανε κ' αὐτὸς τὸν κακότυχο νοικάρη του, καὶ δὲν τονέ παραστενοχώραγε γιὰ τὰ νοῦμα πού τοῦ χρωστοῦσε. Μὰ, μόλις εἶδε τὴν ψητὴ χήνα, φρόντισε, κ' ἄρχισε νὰ φωνάζει: Εἶδες ἐκεῖ! Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι οἱ φτώχειες του; Μπράβο... Φτάνει ἐμεῖς νῶχουμε νὰ τρώμε ψητὲς χήνες, κ' ὁ ἄλλος ἄς περιμένει τὰ λεφτά του... Κι ὁ κακόμοιρος ὁ Ἄλῃς, βλέποντας πὼς ὅλη ἡ φασαρία γινότανε γιὰ τὴ χήνα, κ' ἠέλοντας νὰ βουλώσει τὸ στόμα τοῦ σπιτονοικοκύρη του: Πάοτηνε, βρε ἀδερφέ, τοῦ κάνει σὰ ντροπισιένος, σοῦ τὴ χαϊζῶ... Καὶ χωρὶς καθόλου νὰ τὴν ἀγγίξει, τοῦ τὴν ἔδωσε. Κ' ἔτσι ὁ κακότυχος κ' αἰσθάνθηκε νὰ γάσει, μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸ θησαυρὸ πού τοῦστέλνε ὁ Σουλτάνος.

"Ἡ ἱστορία αὐτὴ θύνησε ἀμέσως στο Μιχάλη τὴν Ἐλενίτσα. Μὰ καὶ στὴ μάνα καὶ σταδέρφια του γὰρὶ θὰ θύνησε, γιατί κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κ' ἔπειτα κοίταξαν κ' αὐτόν...

"Σ' ὅλους ὡστόσο ἄσπεσε ἡ ἱστορία, κ' ὁ Πολίτης ξάδερφος θυμήθηκε ἀμέσως καὶ δεύτερη.

"Ἐνας ἄλλος Σουλτάνος, τοὺς διηγῆθηκε, θέλησε κ' αὐτὸς νὰ ὑποστηρίξει ἄλλον ἄτυχο Τούρκο. Τὸν πῆρε λοιπὸν ἓνα πρωὶ μαζί του καὶ πῆγανε στὴν ἀογὴ τοῦ πῖο καλοῦ δόουσι τῆς Πόλης. Ἐκεῖ πού εἶναι, ὄσον τὰ καλύτερα καὶ πῖο μεγάλα μαγαζιά. Ἐκεῖ τοῦδωσε μιά σιδερένια μπάλα καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴ σπῆσει μὲ δύναμη ὅσο μπορούσε πῖο μακριά. Κι ὅσα μαγαζιά

βρισκόντανε ἀπὸ τὴ θέση τους ὡς ἐκεῖ πού ἔπαυσε ἡ μπάλα, θὰ τοῦ τὰ χάριζε ὅλα. Ὁ κακότυχος πῆρε φόρα κ' ἔρρηξε τὴ μπάλα μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Ἡ μπάλα ὅμως χτύπησε στο μάρμαρο ἑνὸς μπαλκονιοῦ, γύρισε πίσω, τὸν βρῆκε στο κεφάλι καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο....

"Ὅλοι γέλασαν. Ὁ Μιχάλης ὅμως σκέφτηκε, σκέφτηκε, καὶ στὴν ἱστορία αὐτὴ σὰ νὰ εἶδε μιά ἄλλη Ἐλενίτσα, πού νὰ τοῦ ὑπόσχεται στάληθινὰ ζωὴ χαρισάμενη... Μ' αὐτὴν ὁ ἀγιάτρευτος τεμπέλης θὰ μπορούσε νὰ μὴ δουλεύει καὶ καθόλου. Καὶ τότε γέλασε κ' αὐτός....

Πρωτὶ - πρωτὶ, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μιχάλης πῆγε καὶ πούλησε τίς βούρτσες του, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς σπιτικούς του. Κι ἀπὸ τότε, ὅταν τὸν ρώταγαν γιὰτὶ δὲ δούλευε, ἀποκρινόταν:

— Μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα ὁ κακότυχος; Τὸ πολὺ πολὺ πού μπορεῖ νὰ καταφέρει μὲ τὴ δουειά, εἶναι νὰ φάει καὶ τὸ κεφάλι του....

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΤΕΚΝΑΣ ΜΑΣ

— Συσταίναμε στοὺς συγγραφέους μας, ποιητὲς καὶ πεζογράφους, νὰ στέλνουν ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο τῶν ἔργων τους στοὺς παρακάτω γερμανοὺς φιλόλογους, πού παρακολουθοῦνε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα μὲ διαφέρο κ' ἀγάπη, ὄχι μονάχα πλατωνικῆ, παρὰ μὲ τῶπο ἔθνηκὰ ὠφέλιμο γιὰ μᾶς.

"Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ κ. Κάρολος Ντίτερικ, γνωστὸς στοὺς Ἕλληνας καὶ προπάντων στοὺς ἀναγνῶστες τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ τὸν καιρὸ ἐτομαίει μιά Ἀνθολογία ἀπὸ νεοέλληνας ποιητὲς, μεταφρασμένους ἔμμετρα στὰ γερμανικά, μαζί μὲ σύντομα βιογραφικὰ σημειώματα γιὰ τοὺς ποιητὲς. Θέλει νὰ διαλέξει ὅσο τὸ δυνατό περισσότερος.

"Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Στάινμετς πού θὰ φέρει κριτικὰ σημειώματα σὲ διάφορα γερμανικὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ, καὶ πού λογαριάζει νὰ μεταφράσει μερικὰ νεοελληνικὰ διηγήματα.

Οἱ σύστασές τους εἶναι:

Dr Karl Dieterich
Moeschesstr, 27f. 1.

Γερμανία **Leipzig**

καὶ **Alexander Steinmetz**
Bahademiestr, 21f

Γερμανία **München**

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἐπιναλαβαίνομε τὴ σύστασὴ μας γιὰ τοὺς παρακάτω λογίους, πού παρακολουθοῦν τὴν Ἑλλ. φιλολογία, ὁ πρῶτος στο Mercure de France, κ' ὁ δεύτερος στὴ Revue de l'Epoque.

Philéas Lebesgue
La Neuville—Vault

Οίσε (France)

D. B. Valsamides
Rue Damerémont 82

Paris VIII.

ΧΑΡΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ τὸ «Ἀθηναϊκὸν Βιβλιοπωλεῖον» προσφέρει τίς ἑκδόσεις του μὲ 10 ε)ο ἔπιπωση, στοὺς **Συνδρομητὲς τοῦ «Νουμά».**